

АУТОНОМНО ПРАВО ПРАВИЛА ЗА ПИСАЊЕ ЕСЕЈА И СЕМИНАРСКИХ РАДОВА

Рад треба да буде подељен на три дела: увод, главни део рада (развијање проблема) и закључак.

Сврха увода је у указивању на актуелност и/или важност проблема, дефинисању основних појмова и објашњењу ауторовог приступа проблему, док закључак треба да садржи ауторов основни суд о проблему као и указивање на сличности и разлике са општеприхваћеним схватањима.

Рад треба писати на компјутеру и одштампати једнострано, тј. оставити полеђину стране празном како би се по потреби на њој писали коментари.

О штампарским грешкама се мора повести рачуна јер се рад који има већи број штампарских грешака сматра неуредним и може бити враћен.

Студенти при писању својих есеја треба да користе следеће параметре:

- 1) **Врста папира:** стандардни бели А4 папир.
- 2) **Маргине:** по 2,5 центиметара са сваке стране (горе/доле, лево/десно).
- 3) **Проред:** 1,5 у главном тексту рада, једноструки у фуснотама.
- 4) **Врста слова:** Times New Roman.
- 5) **Величина слова:** 12 тачака.
- 6) **Величина слова за фусноте:** 10 тачака.
- 7) **Количина текста по страници:** око 1800 словних знакова, тј. ред текста у просеку има 60 словних места, а на страници (укључујући заглавље и фусноте на дну) има око 30 редова.
- 8) **Нумерисање страница:** нумерација треба да стоји у горњем десном углу у истој величини слова која је коришћена у главном тексту. Нумерација се не ставља на прву страну, а у нумерацију се не укључује насловна страница.
- 9) **Обим рада:** од 8 до 12 страница

Насловна страна се састоји од следећих елемената: заглавље, средњи део и подножје. У заглављу стоји назив факултета (Правни факултет Универзитета у Београду). Средњи део садржи име студента, назив рада и ознаку сврхе рада (у овом случају есеј) као и име ментора рада. У подножју је место и ознака времена настанка рада (година и месец предаје рада).

Пример насловне странице:

Правни факултет Универзитета у Београду

Петар Петровић

РАЗВОЈ СИНДИКАЛНОГ ОРГАНИЗОВАЊА РАДНИКА У СРБИЈИ

есеј

ментор: проф. др Марко Марковић

Београд, мај 2019. године

Фусноте

У фуснотама се:

- упућује на изворе свих важних чињеница и идеја изнесених у тексту те се дефинишу мање познати или ређе коришћени појмови,
- упућује на друге радове у којем се неко питање о ком се говори у тексту детаљније обрађује,
- расправља о споредним аспектима неког проблема који би могли бити корисни за читаоце,
- упућује на супротна или другачија мишљења од оних која су изнета у тексту.

Постоје два начина за писање фуснота – завршне фусноте (*endnotes*, фусноте на крају рада) или као фусноте на дну сваке странице (*footnotes*). При писању есеја предност треба дати другом начину састављања фуснота јер су прегледније.

Свака фуснота је, без обзира на своју дужину, једна затворена целина, дакле једна реченица. Зато свака фуснота почиње великим словом и завршава се тачком.

Рад пропраћен малобројним и кратким фуснотама може бити враћен као недовољно поткрепљен, док рад који садржи веома бројне и предугачке фусноте може постати непрегледан и оптерећен упућивањима на ноторне или ирелевантне чињенице, те као такав опет враћен студенту.

Цитирање

Цитирање првенствено служи за упознавање читалаца са изворима које је аутор користио у састављању свог рада и како би им се омогућило да лако пронађу цитирано место. Цитирање одваја мисли и идеје аутора од мисли и идеја других те се у тексту морају јасно раздвојити сопствене идеје и мисли од идеја и мисли других аутора, јер се у супротном аутор излаже опасности да буде оптужен за плагијат. Увек када се преноси пет или више узастопних речи цитат треба ставити под наводнике. С друге стране, треба избегавати велики број наводника те се препоручује да, где је то могућно, аутор врло сажето парафразира туђе ставове. У оба случаја у фусноти се мора навести име и дело аутора чије се идеје и мисли користе.

При писању есеја цитирање треба да се сведе на онај број елемената који омогућавају идентификовање извора о којем је реч.

Пример за цитирање књига:

Јовановић, Миодраг: *Колективна права у мултикултуралним заједницама*, Београд, 2004. стр. 125.

Пример за цитирање радова објављених у часописима:

Кошутећ, Будимир: Вишејезичност – предност или усуд Европске уније?, *Анали Правног факултета у Београду*, 2/2006. стр. 82.

Пример за цитирање чланака из новина:

Пантић, Жељко: Монополисти диктирају правила игре, *Данас*, 10. септембар 2007. стр. Б 3

Пример за цитирање закона и других општих правних аката:

Закон о патентима (Службени лист СРЈ бр. 15/95, 35/95 и 28/96).

Пример за цитирање текстова са Интернета:

Status of Conventions and Model Laws, <http://www.uncitral.-org/english/status/status.pdf>, 16. априла 2003. стр. 10-14.

Поновљени цитати:

- Навођење истог места истог рада у две или више узастопних фуснота – користи се ознака *ibid.*

- Навођење другог места истог рада у две или више узастопних фуснота – користи се ознака *ibid.*, и ознака места које се цитира.

– користи се име аутора ознака *op. cit.* и ознака места које се цитира.

Што се тиче наглашавања овде важе следећа правила:

Курзив је основни начин наглашавања. Курзивом се истичу страни изрази (*ad hoc, fairnes*), поједини делови цитата (*op. cit, ibid.*) и делови текста на које аутор посебно скреће пажњу.

На крају рада треба да стоји попис литературе коју је студент стварно користио при изради свог есеја. Литература треба да се наводи азбучним редом по презимену аутора.